

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องวัฒนธรรมการช้อปปิ้งนี้ ผู้วิจัยมีรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยเริ่มจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะนำมาศึกษา กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง และจัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล หลังจากนั้น นำเครื่องมือที่จัดทำขึ้นไปเก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบ โครงสร้างและกลวิธีในการช้อปปิ้งของชาวไทยและชาวจีน โดยใช้ภาษาอังกฤษในการแสดงวัฒนธรรมการช้อปปิ้ง โดยผู้วิจัยศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่มีสถานะทางสังคม ระดับการศึกษาและอายุที่ใกล้เคียงกันมากที่สุดและยังแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นชาย และหญิงจำนวนเท่าๆกันด้วย เนื่องจากต้องการจำกัดตัวแปรระดับการศึกษา อายุและเพศ ได้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มนักศึกษาชาวไทยที่มีอายุระหว่าง 18-19 ปี จำนวนทั้งสิ้น 30 คน โดยแบ่งเป็นเพศชายจำนวน 15 คน และเพศหญิงจำนวน 15 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ภาคปกติ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวจะต้องเป็นคนไทย อาศัยอยู่ในประเทศไทยและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

กลุ่มที่ 2 ได้แก่กลุ่มนักศึกษาชาวจีนที่มีอายุระหว่าง 18-19 ปี จำนวนทั้งสิ้น 30 คน โดยแบ่งเป็นเพศชายจำนวน 15 คน และเพศหญิงจำนวน 15 คนเช่นกัน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคปกติ มหาวิทยาลัยบูรพา สำหรับวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงจำนวน 30 คนแรก (ชาย 15 หญิง 15) เท่านั้น และสาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจากมหาวิทยาลัยบูรพาเนื่องจากมหาวิทยาลัยบูรพาเป็นมหาวิทยาลัยที่ใหญ่ที่สุดในภาคตะวันออกและยังเป็นมหาวิทยาลัยที่มีนิสิตชาวจีนเลือกเข้ามาศึกษาเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนมากกว่า 800 คน ถือว่าเป็นชุมชนนิสิตจีนที่ใหญ่มากชุมชนหนึ่งในภาค

ตะวันออกของไทย (สมพล พงศ์ไทย, 2554) ซึ่งง่ายต่อการเลือกกลุ่มตัวอย่างและเก็บข้อมูล นอกจากนั้นข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างนี้จึงเป็นข้อมูลที่สามารถใช้อ้างอิงได้

2. การจัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้สำรวจเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัจนกรรมนั้น พบว่ามีวิธีการเก็บข้อมูลได้หลายวิธี ได้แก่ การให้ตอบแบบสอบถามที่สมมติเหตุการณ์จากสถานการณ์จริง หรือการเก็บข้อมูลจากสถานการณ์จริง

การเก็บข้อมูลจากสถานการณ์จริงนั้น คือ งานของ Holmes (1990) ที่ศึกษาเรื่องการแสดงวัจนกรรมการ ขอโทษในสังคมนิวซีแลนด์ โดยเก็บข้อมูลจากสถานการณ์จริง จำนวน 183 ตัวอย่าง หรือ การศึกษา เรื่องการแสดงวัจนกรรมการขออภัยในสังคมอิสราเอล ที่เก็บข้อมูลจากสถานการณ์จริง จำนวน 500 ตัวอย่าง (Blum – Kulka, (1992) cited in Olshtain & Blum Kulka, (1985) เมื่อนำมาพิจารณาจะพบว่า การเก็บข้อมูลวิธีนี้ทำให้ผู้วิจัยต้องสิ้นเปลืองเวลาเป็นอย่างมาก เนื่องจากต้องพยายามรวบรวมตัวอย่างวัจนกรรมที่ต้องการให้ได้มากที่สุด และยากที่จะควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นตัวกำหนดรูปแบบของการแสดงวัจนกรรมนั้น ๆ เช่น ความสนิทสนม คู่คนเคย และสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง เป็นต้น การเก็บข้อมูลวิธีนี้จึงไม่เหมาะกับงานวิจัยที่ต้องการใช้กลุ่มตัวอย่างในปริมาณมาก แต่ก็มีข้อดี คือ ผู้วิจัยจะได้ข้อมูลที่เป็นธรรมชาติ เพราะเป็นวัจนกรรมที่เกิดขึ้นจริง

ส่วนอีกกลวิธีหนึ่ง คือ การตอบแบบสอบถามที่สมมติเหตุการณ์จากสถานการณ์จริง เป็นการสร้างเครื่องมือที่ช่วยในการเก็บข้อมูล เช่น งานของ Blum – Kulka และ Olshtain (1989) ที่ศึกษากลวิธีการขออภัยเปรียบเทียบใน 8 ภาษา และ งานของ Pair (1996) ที่ศึกษากลวิธีการขออภัยในภาษาสเปนของชาวสเปนกับชาวคัทซ์ ผู้วิจัยพิจารณาวิธีการดังกล่าวแล้วพบว่าการเก็บข้อมูลวิธีนี้มีข้อดี ในแง่ที่ทำให้ควบคุมปัจจัยที่ต้องการศึกษาได้ ไม่ว่าจะเป็นระดับความสนิทสนมคู่คนเคย สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง และความหนักเบาของการขออภัย หรือปัจจัยอื่น ๆ นอกจากนี้ การเก็บข้อมูลวิธีนี้เหมาะกับการศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมข้ามภาษาที่ต้องใช้ข้อมูลจำนวนมาก และยังเป็นการประหยัดเวลาในการเก็บข้อมูลได้อีกด้วย

เมื่อพิจารณาข้อดีข้อเสียดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่สร้างสถานการณ์สมมติให้กลุ่มตัวอย่างตอบ งานวิจัยนี้เป็นการเปรียบเทียบวัจนกรรมข้ามภาษา ซึ่งต้องใช้ข้อมูลจำนวนมาก การเก็บข้อมูลวิธีนี้จึงช่วยประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายได้มาก ประการที่สอง คือ งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกใช้โครงสร้างและ กลวิธีการขออภัยของผู้พูดผู้ฟังทั้ง 2 ภาษา จึงจำเป็นต้องควบคุมปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจจะเกี่ยวข้อง เพื่อมิให้มีผลต่อการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง

3. การออกแบบการวิจัย

สำหรับการออกแบบสอบถามในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำสถานการณ์สมมติขึ้นตามเกณฑ์ของปิยะวัลย์ วิรุฬหชัยพงษ์ (2543) ซึ่งได้เคยใช้แบบสอบถามนี้ในการเก็บข้อมูลด้านโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องมาแล้ว อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าแบบสอบถามรูปแบบเดิมนั้นมีเนื้อหาและรายละเอียดมากเกินไป ซึ่งอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกไม่อยากเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ปรับรายละเอียดให้เนื้อหามีความชัดเจนและเข้าใจง่ายขึ้น โดยมีเกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดสถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ใช้เป็นสถานการณ์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน ในแต่ละสถานการณ์จะต้องมีความหนักเบาจริงจังของการร้องในระดับที่พอ ๆ กัน ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยต้องการควบคุมปัจจัยดังกล่าวไม่ให้มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการร้องของผู้พูดทั้งสองภาษา และเกณฑ์เรื่องสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง เนื่องจากในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังจะมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการร้องหรือไม่ อย่างไร ผู้วิจัยจึงจัดให้สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังมีความสัมพันธ์แตกต่างกัน 3 แบบคือ

1. ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง
2. ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟัง
3. ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง

ทั้งนี้แบบสอบถามได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเจ้าของภาษาแล้วว่าสถานการณ์สมมติที่ได้จัดทำขึ้นนั้นมีเนื้อหาและรายละเอียดที่เหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์งานวิจัย สถานการณ์ที่กำหนดในแบบสอบถาม 9 สถานการณ์ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 สถานการณ์การร้องที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

ผู้ฟัง สถานการณ์	สถานภาพทางสังคม ของผู้พูด		
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง	ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง	ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง
สถานการณ์ที่ 1	1. นักศึกษาขอยืม หนังสืออาจารย์	4. เพื่อนขอยืม หนังสือเพื่อน	7. อาจารย์ขอยืม หนังสือนักศึกษา
สถานการณ์ที่ 2	2. ลูกน้องขอใช้ โทรศัพท์เจ้านาย	5. เพื่อนขอใช้ โทรศัพท์เพื่อน	8. เจ้านายขอยืมใช้ โทรศัพท์ลูกน้อง

ตารางที่ 1 (ต่อ)

สถานการณ์ที่ 3	3. ลูกน้องขอให้หัวหน้าแปลบทความ	6. เพื่อขอให้เพื่อนแปลบทความ	9. หัวหน้าขอให้ลูกน้องแปลบทความ
----------------	---------------------------------	------------------------------	---------------------------------

จากสถานการณ์สมมติทั้ง 9 สถานการณ์ ผู้วิจัยทำแบบสอบถามขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ทดสอบเรื่อง วัจนกรรมการขอร้อง ผู้วิจัยนำสถานการณ์ทั้งหมดมาบันทึกลงในกระดาษประกอบด้วย คำบรรยายสั้นๆเกี่ยวกับสถานการณ์การขอร้องนั้น ตามด้วยเว้นที่ว่างไว้ให้กลุ่มตัวอย่างตอบ โดยผู้วิจัยกำหนดให้แต่ละสถานการณ์การขอร้องที่มีทั้ง 3 สถานภาพ ตัวอย่างมีดังนี้ (รายละเอียดแบบสอบถามทั้งหมดดูได้จาก ภาคผนวก ก)

ตัวอย่างแบบสอบถามสถานการณ์ที่ 1 นักศึกษาขอยืมหนังสือจากอาจารย์

1. **You are a student. You want to borrow your teacher's book. What would you say to your teacher?**

Student: _____

4. การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

ในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษานั้น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนิสิตชาวไทยที่กำลังศึกษาอยู่ที่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 ภาคปกติ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 30 คนและนิสิตชาวจีนวิชาเอกภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคปกติ จำนวน 30 คน โดยแบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่ากันทั้งชาวไทยและชาวจีน สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกนิสิตชาวไทยวิชาเอกภาษาอังกฤษเนื่องจาก ในแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลถูกเขียนขึ้นเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เลือกจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในภาษาอังกฤษเพื่อที่จะสามารถอ่านและตอบแบบสอบถามได้ ส่วนสาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกนิสิตชาวจีนวิชาเอกภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากนิสิตชาวจีนที่เข้ามาศึกษาที่มหาวิทยาลัยบูรพานั้นเลือกศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ดังนั้นจึงมีนิสิตชาวจีนจำนวนมากซึ่งสะดวกต่อการเลือกกลุ่มตัวอย่างในการดำเนินงานวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลที่ต้องการแล้ว แบบสอบถามทั้ง 60 ชุดจะถูกตรวจสอบเนื้อหาโดยเจ้าของภาษาว่าคำตอบในแบบสอบถามนั้นสามารถเข้าใจได้หรือไม่และมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับคำถามหรือไม่ โดยในการตรวจสอบจะไม่คำนึงถึงความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่จะคำนึงถึงความสามารถในการสื่อสารเท่านั้นว่าสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้หรือไม่ ดังนั้นหากในแบบสอบถามมีการเขียนคำตอบที่ผิดตามหลักไวยากรณ์ แต่เมื่ออ่านแล้วสามารถเข้าใจความต้องการของผู้พูดได้ ก็สามารถนำแบบสอบถามนั้นมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ เนื่องจากงานวิจัยนี้ต้องการเน้นเพียงเรื่องวิธีการสื่อสารของผู้พูดหรือวัจนปฏิบัติศาสตร์เท่านั้น (Pragmatics) โดยเรื่องความถูกต้องของภาษา (Language Accuracy) ไม่ถูกนำมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วนดังนี้คือ

1. วิเคราะห์โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษที่ถูกใช้ในการแสดงวัจนกรรมการขอร้องของชาวไทยและชาวจีน โดยใช้เกณฑ์ของ Blume-Kulka และ Olshtain (1984) และ Fukushima (1996) ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้าง 2 โครงสร้าง คือ

1.1 โครงสร้างส่วนหลัก (Head Act) คือ เนื้อหาหลักที่แสดงความหมายของการขอร้อง ซึ่งในงานวิจัยนี้เรียกว่า ส่วนหลัก

1.2 โครงสร้างส่วนขยาย (Supportive Move) ซึ่งในงานวิจัยนี้เรียกว่า ส่วนขยาย หมายถึง ข้อความย่อยที่มีได้ปรากฏคำกริยาที่แสดงการขอร้องโดยตรง ส่วนขยายอาจจะเป็นการทักทาย การขอโทษ การขอบคุณ การแสดงเหตุผล การเกริ่นนำ การให้คำสัญญา การให้ข้อเสนอทดแทน การยกย่องผู้ฟัง การเน้นย้ำคำขอร้อง การเสนอข้อต่อรอง การแสดงความเกรงใจ หรือการแสดงความกังวลใจ เป็นต้น

2. ศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของชาวไทยและชาวจีนโดยจำแนกตามงานวิจัยของ Blum – kulka (1987) กลวิธีการขอร้อง 3 กลวิธี ดังนี้

2.1 กลวิธีแบบตรง (Direct Strategies) เป็นการกล่าวขอร้องที่แสดงรูปภาษาแสดงการขอร้องอย่างชัดเจน

2.2 กลวิธีแบบธรรมเนียมปฏิบัติ (Conventional Indirect Strategies) เป็นการกล่าวขอร้องที่อ้างถึงบริบทของเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการกระทำของผู้ฟังเพื่อผู้พูด กล่าวคือ เป็นการกล่าวโดยที่ผู้พูดมีเจตนาที่แสดงการขอร้อง แต่มิได้แสดงรูปภาษาที่ใช้ในการกล่าวขอร้องโดยตรง ดังนั้น รูปภาษาจึงไม่บ่งบอกว่าเป็นการขอร้อง แต่เมื่อผู้พูดกล่าวออกไปแล้ว ผู้ฟังสามารถที่จะเข้าใจได้ถูกต้องว่าผู้พูดขอร้องผู้ฟัง

2.3 กลวิธีแบบไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติ (Unconventional Indirect Strategies) เป็นการกล่าวอ้างถึงสิ่งที่ต้องการขอเรื่องเพียงบางส่วนเท่านั้น กล่าวคือ ผู้พูดกล่าวขอเรื่อง ด้วยภาษาที่ผู้ฟังไม่สามารถแปลความหมายคำกล่าวถ้อยได้ถูกต้องว่าผู้พูดต้องการขอเรื่องให้ผู้ฟังกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อผู้พูด ดังนั้น ผู้ฟังจึงต้องอาศัยปริบท หรือ สถานการณ์ของการสนทนาในขณะนั้นเข้ามาช่วยในการตีความถึงจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจเจตนาของผู้พูดได้ถูกต้องว่าผู้พูดขอเรื่องผู้ฟัง

เมื่อจำแนกกลวิธีการขอเรื่องที่พบทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยใช้สถิติเชิงบรรยายด้วยการแจกแจงความถี่ของกลวิธีการขอเรื่อง และเสนอผลเป็นอัตราร้อยละของการปรากฏ

หลังจากนั้น ผู้วิจัยจะนำกลวิธีการขอเรื่องที่พบทั้งหมดมาจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้ขอเรื่องที่มิสสถานภาพด้อยกว่ากว่า เท่ากัน และสูงกว่า โดยใช้วิเคราะห์ทางสถิติเชิงบรรยายแจกแจงความถี่ของกลวิธีการขอเรื่องในแต่ละสถานภาพทางสังคม และเสนอผลเป็นอัตราร้อยละของการปรากฏ เช่นเดียวกัน เพื่อศึกษาว่าเมื่อสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังต่างกัน จะมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีการขอเรื่องหรือไม่ อย่างไร

โดยในการเปรียบเทียบนั้นผู้วิจัยจะทำการเปรียบเทียบการขอเรื่องของนิสิตทั้งชาวไทยและชาวจีน โดยใช้การขอเรื่องของชาวอเมริกันเป็นฐานข้อมูลเปรียบเทียบ โดยข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยได้ใช้งานวิจัยของ ปิยะวัลย์ วิรุพหัยพงษ์ (2543) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง โครงสร้างและกลวิธีการขอเรื่องในภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เป็นการเปรียบเทียบการขอเรื่องระหว่างชาวไทยและชาวอเมริกัน ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากแบบสอบถามจากสถานการณ์ที่กำหนดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไทยและคนอเมริกัน จำนวนกลุ่มละ 50 คน

โดยมีรายละเอียดผลการวิจัยของชาวอเมริกันดังนี้

1. โครงสร้างการขอเรื่องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ผลการวิเคราะห์โครงสร้างการขอเรื่องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกได้ 4 รูปแบบ ดังนี้คือ การขอเรื่อง จำนวนทั้งสิ้น 4 รูปแบบ ดังนี้ คือ

- 1.1 โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว
- 1.2 โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย
- 1.3 โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก
- 1.3 โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยาย

2. ความถี่ในการปรากฏโครงสร้างการขอเรื่องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้นพบว่า โครงสร้างการขอเรื่องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน มี 4 รูปแบบ ซึ่งในแต่ละรูปแบบก็จะมีค่าความถี่ในการปรากฏที่แตกต่างกัน และเพื่อให้ทราบว่าโครงสร้างการขอเรื่องแบบใดที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันนิยมใช้มากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูล

ดังกล่าวมาจะเน้นความถี่ในการปรากฏ พร้อมทั้งแสดงผลเป็นอัตราร้อยละซึ่งผลปรากฏ ดังตาราง

ตารางที่ 2 ความถี่ในการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

รูปแบบ ที่	โครงสร้าง	ความถี่ ในการ ปรากฏ	ร้อยละ ของการ ปรากฏ
1.	โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว []	150	33.33
2.	โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย [] ()	100	22.22
3.	โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก () []	141	31.34
4.	โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและ ตามด้วยส่วนขยาย () [] ()	59	13.11
รวม		450	100

3. ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันกับสภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง เพื่อศึกษาว่าเมื่อสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังต่างกันจะมีผลต่อการเลือกใช้โครงสร้างการขอร้องผู้พูดหรือไม่อย่างไร

ตารางที่ 3 ความถี่ในการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน
จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

รูปแบบ ที่	โครงสร้าง	สถานภาพทางสังคม					
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
		ความถี่	%การ ปรากฏ	ความถี่	%การ ปรากฏ	ความถี่	%การ ปรากฏ
1	ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว	45	30	50	33.34	55	36.67
2	ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย	27	18	35	23.33	38	25.33
3	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก	57	38	42	28	42	28
4	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก และตามด้วยส่วนขยาย	21	14	23	15.33	15	10
รวม		150	100	150	100	150	100

4. กลวิธีการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ผลการวิจัยพบกลวิธี 3 กลวิธี ซึ่งในแต่ละกลวิธีสามารถจำแนกเป็นกลวิธีย่อยได้อีก

ตารางที่ 4 กลวิธีการขอร้องที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	กลวิธีย่อย
ส่วนหลักของการขอร้อง (Head Act)	1. กลวิธีแบบตรง (Direct Strategies)	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง 1.2 การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา 1.3 การบอกความต้องการของผู้พูด
	2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ (Conventional Indirect Strategies)	2.1 การบอกอย่างมีเงื่อนไข 2.2 การถามความเป็นได้ 2.3 การถามความคิด 2.4 การแสดงความลังเลใจ

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	กลวิธีย่อย
ส่วนขยายของการขอร้อง (Supportive Move)	3. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ (Unconventional Indirect Strategies)	3.1 การทักทาย
		3.2 การเกริ่นนำ
		3.3 การแสดงเหตุผล
		3.4 การขอโทษ
		3.5 การขอบคุณ
		3.6 การให้คำสัญญา
		3.7 การให้ข้อเสนอทดแทน
		3.8 การยกย่องผู้ฟัง
		3.9 การเน้นย้ำคำขอร้อง

5. ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

สำหรับกลวิธีการขอร้องที่พบทั้งหมด 3 กลวิธี ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ในแต่ละกลวิธีจะพบความถี่ในการปรากฏที่แตกต่างกันดังนี้

ตารางที่ 5 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	ความถี่ในการปรากฏ	ร้อยละการปรากฏ
ส่วนหลักของการขอร้อง	1. กลวิธีแบบตรง	36	3.84
	2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	414	44.14
ส่วนขยายของการขอร้อง	3. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ	488	52.02

6. ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

ผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 6 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธี	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ
1. กลวิธีแบบตรง	7	2.19	11	3.37	18	6.14
2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	143	44.83	139	42.64	136	45.05
3. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ	169	52.98	176	53.99	143	48.81
รวม	319	100	326	100	293	100

7. กลวิธีแบบตรง

การขอร้องโดยใช้กลวิธีแบบตรง ที่พบในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำนวนทั้งสิ้น 36 ข้อความย่อย กลวิธีย่อยที่พบได้แก่ การกล่าวเชิงคำสั่ง 3 ข้อความย่อย การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา 20 ข้อความย่อย และการบอกความต้องการของผู้พูด 13 ข้อความย่อย

ตารางที่ 7 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบตรงในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน
จำแนกตาม สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อย	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ
การกล่าวเชิงคำสั่ง	-	-	-	-	3	16.67
การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา	1	14.29	7	63.64	12	66.66
การบอกความต้องการของผู้พูด	6	85.71	4	36.36	3	16.67
รวม	7	100	11	100	18	100

8. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ

ในจำนวนกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ สามารถจำแนกได้ 4 กลวิธีย่อย

ตารางที่ 8 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติใน
ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อย	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	% การปรากฏ
การบอกอย่างมีเงื่อนไข	2	1.4	8	5.76	5	3.79
การถามความเป็นไปได้	111	77.62	102	73.38	110	83.33
การถามความคิดเห็น	7	4.9	18	12.95	11	8.33
การแสดงความตั้งใจ	23	16.08	12	7.91	6	4.55
รวม	143	100	139	100	132	100

9. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ

ตารางที่ 9 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อม ไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติใน
ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อย	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ความถี่ใน การปรากฏ	% การ ปรากฏ	ความถี่ใน การปรากฏ	% การ ปรากฏ	ความถี่ใน การปรากฏ	% การ ปรากฏ
การแสดงเหตุผล	64	37.87	65	36.93	56	39.16
การเกริ่นนำ	22	13.02	29	16.48	27	18.88
การหักทลาย	14	8.29	16	9.09	18	12.59
การขอโทษ	41	24.26	35	19.88	16	11.19
การขอขอบคุณ	8	4.73	10	5.68	8	5.59
การให้คำสัญญา	8	4.73	6	3.41	5	3.5
การให้ข้อเสนอทดแทน	7	4.14	12	6.82	6	4.19
การยกย่องผู้ฟัง	2	1.18	2	1.14	5	3.5
การเน้นย้ำคำขอ	3	1.78	1	0.57	2	1.4
รวม	169	100	176	100	143	100

จากตารางข้างต้น เมื่อพิจารณาโดยรวม จะเห็นว่า ในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟัง พบการใช้ส่วนขยายมากที่สุดถึง 38.58% ทั้งนี้ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันอาจมีความคิดเห็นว่า สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังที่เท่ากันอาจทำให้ผู้ฟังกล้าที่จะปฏิเสธผู้พูดมากกว่าสถานภาพแบบอื่น และในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังพบว่า ผู้พูดนิยมใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติน้อยกว่าสถานภาพอื่น พบเพียง 143 ข้อความย่อย เนื่องจากผู้พูดมีความเห็นว่าผู้ฟังไม่กล้าที่จะปฏิเสธผู้พูด เพราะอาจกลัวผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นภายหลังที่ปฏิเสธคำขอ จึงเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีการขอร้องนี้เพื่อโน้มน้าวผู้ฟัง (ปิยะวัลย์ วิรุพหัชพงษ์, 2543)